

Homenatge a Carole Bouquet

XIV Mostra Internacional de Films de Dones de Barcelona

Marin Karmitz: els últims 15 anys

Hitchcock, entre el feminisme i la psicoanàlisi

El film del mes

► Homenatge a Carole Bouquet

Gràcies a la col·laboració de l'Institut Francès retem homenatge a una de les actrius franceses més exquisites, Carole Bouquet. Des del seu descobriment en l'àmbit internacional a *Ese oscuro objeto del deseo* de Luis Buñuel fins ara, l'actriu francesa ha consolidat una carrera de prestigi amb una gamma important de personatges, que van des d'haver estat una "noia Bond" o a interpretar a la Mort a *Buffet froid* de Bertrand Blier, fins al premi César com a millor actriu guanyat per *Trop belle pour toi* el 1990. I això sense haver deixat mai de ser una icona de l'elegància, la bellesa i la moda ni una dona compromesa que lluita per la protecció de la infància. Les projeccions a l'Institut Francès són diferents de les nostres, i els espectadors de la Filmoteca podran accedir-hi amb els nostres abonaments. Per a més informació, consulteu www.institutfrances.org. Carole Bouquet serà a la nostra sala el dimecres 7 de juny a les set de la tarda en la projecció del film *Amor en tiempos de guerra*.

INSTITUT FRANÇAIS
de Barcelona

Carole Bouquet

A l'interior d'una bonica casa blanca del segle XIX, no gaire parisenc pel que fa al seu jardí, Carole Bouquet conversa reclinada en un sofà pròxim a la xemeneia i sense apartar la mirada dels seus fills: Dimitri, de quinze anys, i Louis, de deu, fruit de dos matrimonis (...) Sense maquillatge, amb la seva veu greu i el seu mig somriure, parla en una perfecta aliança amb la ironia: «És curiós—explica—, Claude Berri em va dir, fa anys, que amb aquesta veu no hi tindria futur, en aquesta professió. Quan li ho recordo, es posa molt nerviós».

Lucie Aubrac

C. C.- AMOR EN TIEMPOS DE GUERRA s'ha rodat sota l'atenta mirada de la veritable protagonista de la història, Lucie Aubrac. Potser per això vostè n'ha donat una imatge tan neta?

C. B.- És que jo desitjava transmetre l'essència de Lucie, la seva integritat, la seva senzillesa, el seu sentit de la veritat i el seu sentit del bé i el mal.

C. C.- Sembla que Lucie va voler donar-li més consells dels que vostè desitjava...

C. B.- De cap manera. De fet, som amigues, i ella és una persona molt important per a mi. Quan es fa una pel·lícula d'algué que és viu, no es pot "ser" aquesta persona, seria un insult. Tan sols se'n ha de donar una idea. Al meu entendre, el

més important era transmetre el seu esperit de resistència. El mateix passa amb altres personatges de ficció. Creure que un mateix és el personatge és una gran bogeria.

C. C.- Així, doncs, vostè no és de les actrius que són absorbidess pel seu paper...

C. B.- Cap actor no posa el cent per cent de la seva pell i el seu cor en un personatge. Si no, acabaríem al manicomi.

C. C.- És on és gràcies, absolutament, a vostè mateixa?

C. B.- Crec que gràcies a la meua persistència i a la bona sort.

C. C.- És impulsiva?

C. B.- Depèn del moment, de les necessitats. Ningú no es regeix només pel cor o només per la ment. Però és cert que, quan els assumptes del cor van bé, es viu millor.

Luis Buñuel

C. C.- Vostè no en té gaire, d'aquella imatge de dona glacial que li van penjar quan va debutar amb Buñuel a *ESE OSCURO OBJETO DEL DESEO*...

C. B.- La veritat és que en tinc uns records horribles, d'aquell rodatge. Buñuel em torturava com un boig. Era un home de setanta-set anys, maligne i brillant, i jo era una noia de divuit anys, insolent però fràgil com un llibre obert. La gent em va confondre amb el personatge i em vaig trobar amb una etiqueta de dona seductora, glacial i distant que no es correspon amb mi. Hi va haver un moment en què em vaig cansar d'aquesta imatge, fins que em vaig adonar que no tenia res a veure amb la meua realitat. Als actors no se'ls demana que expliquin la seva vida, sinó històries; així, doncs, la gent sempre fantasiegen. Això és inevitable. Però també passa en la vida diària: fantasienges constantment sobre els altres, sobre el teu propi veí, sobre un llum que es veu en una casa durant una passejada...

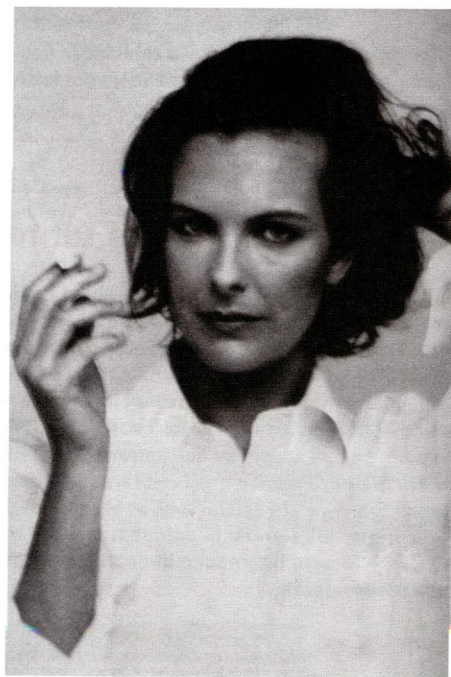
C. C.- Però, dels actors, encara es fantasieja més...

C. B.- Sí, per això és important separar la imatge de la persona des del començament. Són dos mons diferents, i els qui han intentat integrar-los completament han acabat enfonsats en la tragèdia. La imatge que em van penjar d'encantadora, deliciosa, freda, educada i generosa és insuportable.

Vida privada

C. C.- Vostè sempre anteposa la seva vida privada a la professional.

C. B.- Sens dubte. És una qüestió de supervivència. Intento preservar la meua realitat quotidiana, anar al mercat, cuinar, ocupar-me dels nens...

Carole Bouquet

C. C.- Diuen que va ser Warhol en persona el qui la va animar a treballar per a Chanel? És veritat?

C. B.- En certa manera, sí. El 1978 vaig rodar a Nova York una pel·lícula *punky*, i hi havia una escena en què Warhol repetia: «Ets màgica». Va ser llavors quan Chanel em va proposar de fer un anunci. Warhol em va dir: «Accepta-ho immediatament». Però jo ho vaig trobar prematur i em vaig esperar vuit anys.

Pors

C. C.- L'envaeix el pànic en rodar una pel·lícula?

C. B.- L'única vegada que vaig tenir por va ser en el film de Buñuel. Era la meua primera vegada, i substituïa Maria Schneider, que havia estat acomiadada. Ella acabava de fer *EL ÚLTIMO TANGO EN PARÍS* i estava esplèndida, i jo no em sentia capaç d'estar a la seva altura. Però fa temps que la por va desaparèixer. He après a còpia d'experiència, i ara em prenc cada pel·lícula com un joc, com unes vacances.

(Entrevista realitzada per Cristina Carrillo de Albormoz, *Blanco y Negro*, 6 de febrer de 1998) ▶

